

ת"פ 65904/11/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 65904-11-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)
בפני כבוד השופט עמית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני (עציר)

הנאשם

בשם המאשימה: עו"ד מודיש ארדני

בשם הנאשם: עו"ד נסים לוי

הכרעת דין

כתב האישום ויריעת המחלוקת

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום, שבהמשך תוקן, המונה שלושה אישומים.

על פי פרט החלק הכללי של כתב האישום, בין הנאשם לבין א' ל' (להלן: המתלוננת) הייתה היכרות מוקדמת, ובתקופה מסוימת אף היו בני זוג. במועדים הרלוונטיים עבדה המתלוננת בגן ילדים בעיר רמלה.

על פי פרט האישום הראשון, בתאריך 15.11.2020 הזמין הנאשם את המתלוננת לביתו. משהגיעה לבית, פגשה את הנאשם עומד ברחוב, והנאשם הזמין להיכנס לבית. משכנסה המתלוננת לבית, נעל הנאשם את הדלת, קילל את המתלוננת במלים "את זונה", סטר על לחיה השמאלית ודחף אותה לעבר כיסא שהיה בבית, תוך שאמר לה "את לא תצאי מפה". בהמשך צעק הנאשם לעבר המתלוננת: "את זונה, ההתנהגות שלך כמו זונה זולה", נטל בידו הימנית סכין מטבח, הניפה כלפי מעלה ואמר למתלוננת: "אני אפרק לך את הצורה ואת הפנים. רוצה? רוצה?" משביקשה המתלוננת מהנאשם שיחדל ממעשיו, נשמעה דפיקה בדלת, והנאשם השליך את הסכין ארצה. הנאשם דחף את המתלוננת בחוזקה, וכתוצאה מכך קיבלה המתלוננת בראשה מכה מהקיר.

מפרט האישום השני עולה שבעקבות מעשיו באישום הראשון, נעצר הנאשם, וביום 18.11.2020 הורה בית משפט השלום בראשון לציון על שחרורו בתנאים של הרחקה מהמתלוננת למרחק שלא יפחת מ-500 מטר, ואיסור יצירת קשר ישיר או עקיף עמה למשך 30 יום. להבטחת תנאי השחרור נקבע שעל הנאשם להפקיד סכום כסף, לחתום על התחייבות ולהחתים ערב צד ג'. הנאשם שוחרר בפועל ביום 19.11.2020 בשעה 13:07, לאחר שעמד בתנאים אלו. ביום 18.11.2020 בשעה 14:36, בשעה שהיה עדיין עצור בבית סוהר "השרון", שלח הנאשם שלושה מסרונים מהטלפון הנייד שלו לטלפון הנייד של המתלוננת, בהם כתב, בין היתר, שלא מזלזלים בו ושהוא עשה טעות.

בתאריך 19.11.2020, לאחר ששוחרר ממעצר, שלח הנאשם מסרונים נוספים מהטלפון שלו בין השעות 14:18 - 13:16, ובהם ההודעות הבאות (השגיאות במקור - ע.מ.):

א. "לא, את רוצה להוציא אותי מהכלים די מה רוצה שאני ימות יחתוך את עצמי מה יעסה המצב שלי לא טוב בכלל לא רוצה לעסות תעויות אל תתני לי לאבד שליטה מספק סבלתי ארבה שים לא יהיה שמח רק כאב" (שעה 14:02).

ב. "שיהיה אסון אן מה להפסד הקול לכחת לי ולא נשאר לי קלום יכולה מאכשו ללכת למשטרה ולהודות בשוד והרצת שנינו נשב אז יהיה בפנים לנו אוכל" (שעה 14:14).

ג. "יתחנן זה מה את רוצה להשפיל אותי אני לא פירר ולא מפחד לשבית בית הסוהר את גם תשבי על השוד והרצח אני כותב בגלל אך שהמטרה תגיע יקראו מה כתבתי על השוד והרצח שיהיה בעטוט שלך" (שעה 14:17).

מפרט האישום השלישי עולה שבתאריך 20.11.2020, בסמוך לשעה 07:00, עת שהתה המתלוננת בסמוך לגן, הגיע הנאשם למקום, פנה אל המתלוננת ואמר לה: "בוקר טוב, אני לא בא לריב". המתלוננת נבהלה ורצה לכיוון הגן. הנאשם שב ואמר למתלוננת שלא תפחד וכי לא בא לריב אתה. הנאשמת ביקשה מהנאשם שלא יתקרב לגן, אולם הנאשם נעמד בפתח הגן וביקש ממנה כסף. בהמשך, בין השעות 07:20-13:51, תוך שהוא מפר את תנאי השחרור, שלח הנאשם באמצעות היישומון לטלפון של המתלוננת מספר רב של מסרונים, ובהם המסרונים הבאים (השגיאות במקור - ע.מ.):

א. "די די לא לרוצה לריב אתך את זלזלת בי לעקת לי ואבי גל השפלה אותי לא רוצה שנגיע להרוג אחד את השני סלח מתנצל תקשרי בבקשה אני בבעיה רצינית ואם ישאר כחה שיכרב העולם מבקש סלח די רק מה את רוצה יחתוך את עצמי אני במצב לא טוב ולא רוצה לעסות תעות איתך דברי אתי" (שעה 13:56).

ב. "לא את רוצה להוציא אותי מהכלים די מה רוצה שאני ימות יחתוך את עצמי מה יעסה המצב שלי לא טוב בכלל לא רוצה לעסות תעויות אל תתני לי לאבד שליטה מספק סבלתי ארבה שנים לא יהיה שמח רק כאב" (שעה 14:02).

2. בגין מעשיו באישום הראשון, הואשם הנאשם בעבירות של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק. בגין מעשיו באישומים השני והשלישי, הואשם הנאשם בכל אחד מהם בעבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק, וריבוי עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק.

תשובת הנאשם ויריעת המחלוקת

3. אשר לאישום הראשון, הודה הנאשם שהזמין את המתלוננת לביתו ושהתנהל ביניהם דין ודברים. הנאשם הכחיש שנעל את הדלת, וכן שקלל את המתלוננת, סטר לה, נטל סכין, דחף אותה או שהמתלוננת קיבלה מכה בראש; אשר לאישום השני, הודה הנאשם שנקבעו בעניינו תנאי שחרור וכי שוחרר ממעצר ב 19.11.2020. הנאשם הכחיש ששלח את המסרונים, הגם שהודה שהטלפון שלו היה בפיקדון בזמן שהודעות נשלחו; אשר לאישום השלישי, הודה הנאשם שהגיע למקום עבודתה של המתלוננת ושאמר לה את הדברים המפורטים. הנאשם הודה ששלח את ההודעות, אולם טען שהן נשלחו במועד שקדם למעצרו. הנאשם כפר בכך שתכנן מהווה עבירת איומים.

כטענה כללית טען הנאשם שהמתלוננת טוותה מערכת של שקרים שמטרתה להימנע מלהשיב לו כסף שהיא חייבת לו, כאשר הצדדים אינם חלוקים בדבר היכרות מוקדמת ביניהם. נוסף על כך טען הנאשם שעל אף ההיכרות בינו לבין המתלוננת, אין מקום לראות בהם "בני זוג".

אישום 1:

עדות המתלוננת

4. עדת התביעה המרכזית הייתה, מטבע הדברים, המתלוננת. עדותה של המתלוננת הותירה עליי רושם אמין. המתלוננת תיארה את שעבר עליה באופן ענייני, וניכר היה שלא הפריזה בתיאוריה, על אף שבנקל יכלה לעשות כן. כך למשל סיפרה המתלוננת שהנאשם לא היה אלים כלפיה או כלפי אחרים בעבר (עמ' 21 ש' 14). הסברה זה של המתלוננת אף נותן מענה לתמיהה אותה העלה ב"כ הנאשם מדוע הגיעה המתלוננת לבית הנאשם אם כל כך חששה ממנו, שכן כאשר המתלוננת הגיעה לבית הנאשם - לא הייתה לה סיבה לחשוש ממנו. נוסף על כך, גם כאשר תיארה את האלימות מצד הנאשם, ציינה שהוא היה במצב חריג אותו הגדירה כ"מצב פסיכוטי...ממש תסכול נוראי...ממש פסיכוטי, בן אדם כועס נורא, מתוסכל נורא, ממש לא במקום טוב" (עמ' 20 ש' 26-28). תיאור זה ניתן על ידי המתלוננת כמעין קדימון לתיאורי האלימות והאיום שבאו מיד אחריו, באופן שהותיר את הרושם שהמתלוננת ביקשה לדייק את האירוע ולא לצבוע את הנאשם כאדם אלים באופן כללי. נוסף על כך לא הסתירה המתלוננת את עברה הבעייתי לפני שנים ארוכות, בתקופה בה הייתה מכורה לסמים קשים, ואף אישרה שהנאשם הוא שסייע לה במימון הגמילה. לדבריה, כיום היא השתקמה והיא בעלת גן ילדים פרטי.

5. את אירוע האלימות עצמו תיארה המתלוננת מספר פעמים במהלך עדותה (עמ' 19-20). תחילה תיארה את הסיבה בגינה הגיעה לבית הנאשם. לדבריה, הנאשם נעזר בה מעת לעת וביקש ממנה סיוע כספי. כאשר ביקש ממנה כסף היה מגיע אליה, אולם כאשר ביקש להחזיר לה את הכסף, היא הייתה מגיעה אליו. לדברי המתלוננת, היא לא

רצתה לעזור לו, אולם חששה שיגיע לביתה או למקום עבודתה ו"עשה לה בושות" מול העובדות שלה ומול הוריה. בתאריך 15.11.2020 שלח לה הנאשם מסרון ואמר לה שהוא מוכן להחזיר לה סך של 7,000 ₪, ושלח לה את כתובת מגוריו, על אף שהמתלוננת כבר הייתה בכתובת זו פעם אחת בעבר. המתלוננת, שנזקקה לכספה, השיבה לו שתגיע. משהגיעה למקום לא זכרה את מיקומה המדויק של הסמטה. מאחר שירד גשם, יצא אליה הנאשם לרחוב עם מטריה. המתלוננת מתארת שבנקודת הזמן הזו לא חששה מפניו, שכן סברה שרק ייתן לה את הכסף והיא תיסע לביתה. ואולם, הנאשם אחז בידה, אמר לה שייכנסו למקום בו לא יורד גשם, והכניסה לביתו. בשלב זה נעל הנאשם את הדלת והחל לצעוק עליה. משהבחינה המתלוננת שהנאשם נמצא במצב רוח "לא טוב", כעוס ומתוסכל, אמרה לו שתלך ותבוא בפעם אחרת. בשלב זה החלה מסכת האלימות והאיומים, אותה תיארה באופן הבא (עמ' 20 ש' 28-31):

"...ואז הוא דחף אותי זרק אותי לתוך הכיסא שהיה בצד ואמר לי את לא תלכי לשום מקום. התחיל להגיד לי לקלל אותי נתן לי סטירה, דחף אותי לתוך הקיר, התחיל לאיים עליי אמר אני לא בטוח שאת תצאי מפה את רוצה שאני אחתוך לך את הפנים דברים כאלה כאילו איים עליי".

6. את אירוע הסכין תיארה באופן הבא, במענה לשאלה שנשאלה בנוגע למרחק בינה לבין הנאשם: "מרחק של חצי מטר, הוא בא ממש אליי ושאל אותי את רוצה שאני אפרק לך את הפנים (ממחישה יד אווזת בסכין באזור הראש), הוא שאל אותי אם אני רוצה שאני אחתוך לך את הפנים". המתלוננת אף מסרה תיאור מדויק של הסכין: "סכין מטבח אדומה, הידית אדומה, לא גדולה, לא של שף, חדה. כמו של ארקוסט..." (עמ' 22)

אשר לנעילת הדלת אמרה: "שמעתי שנעל את הדלת מאחורי" שרציתי להסתובב לצאת זרק אותי לכיסא ונעל את הדלת" (עמ' 38).

7. בהמשך דבריה הסבירה המתלוננת שמאחר שלא יכלה לצפות את מעשי הנאשם לאחר שתקף אותה, ניסתה להישאר רגועה ולהיות בשקט "שלא יעשה לי יותר נזק" (עמ' 21 ש' 16), וכי היא יצאה מהדירה תודות למשטרה שהוזעקה למקום על ידי אדם שאינה יודעת את פרטיו. ואולם, חששה של המתלוננת מהנאשם לא פסק גם לאחר שהשוטרים נכנסו לדירה. המתלוננת הסבירה שהסתכלה לשוטרים בעיניים, ניסתה לסמן לשוטרת בעיניה כלפי הרצפה, המקום בו נפלה הסכין אותה החזיק הנאשם "כדי שתבין שאני בסכנה" (עמ' 21 ש' 27-28). עוד הוסיפה שהנאשם אמר לשוטרים ש"הכל בסדר" וכי פחדה לומר לשוטרים שמהו לא בסדר. משנשאלה אם סיפרה לשוטרים מה קרה, השיבה: "סיפרתי אחרי שיצאתי, פחדתי ממנו, לא יודעת, פחדתי, יצאתי קודם ברחתי מהבית עם השוטרים ביחד, אחרי זה הוא הלך אחריהם" (עמ' 21). תיאורים דומים על הפחד שאחז בה ועל חששה לצאת מהבית פן תחמיר את המצב, תיארה המתלוננת גם בהמשך דבריה (עמ' 22). תיאוריה היו משכנעים, השתלבו היטב עם רצף האירועים, וכפי שנראה מיד, נמצאו להם חיזוקים חיצוניים.

חיזוקים ראייתיים לגרסת המתלוננת

8. ישנן מספר ראיות התומכות ומחזקות את גרסת המתלוננת.

עמוד 4

השכנה הודיה

9. הודיה היא שכנתו של הנאשם, ולדבריה היא מכירה אותו באופן שטחי ביותר, כאשר היכרותם הסתכמה בדיבורים ואמירות שלום "לא יותר מדי" (עמ' 14 ש' 18). הודיה סיפרה ששמעה את הצעקות מהדירה, והיא זו שהזעיקה את המשטרה למקום, לאחר שהבינה שהנאשם מרביץ לאישה, שהנאשם סיפר לה בעבר שהיא גרושתו. הודיה העידה שראתה את ה"גרושה" פעם אחת בלבד, וכי לא ראתה אותה ביום האירוע. משנשאלה מדוע התקשרה למשטרה, השיבה ששמעה הרבה צעקות מתוך הבית. ואולם, כאשר נתבקשה לתאר את ששמעה, השיבה ששמעה דווקא את ה"גרושה" והנאשם אמר לה "תצאי". כמו כן שמעה קללות וצעקות, אולם לא הסבירה מי צעק על מי. לדבריה, מאחר שהקירות המפרידים בין הבתים דקים ביותר, שומעים היטב את המתרחש.

10. אציין שעדותה של הודיה בבית המשפט הותירה בי את הרושם שהיא אינה מספרת את כל הידוע לה. מתשובותיה עולה בבירור שהיא שמעה צעקות מתוך הבית, וכי בעקבות הצעקות הזעיקה את השוטרים (ת/3, ת/4). ואולם, תשובותיה בבית המשפט היו הססניות, כאשר לא אחת אמרה לפני או אחרי התשובה שמסרה: "אני לא רוצה להמציא", "אני לא רוצה להגיד דברים שלא שמעתי, מה שרשום זה מה שאמרתי" ומשפטים דומים (עמ' 15), מהם עולה שבמועד בו עמדה מעל דוכן העדים לא זכרה היטב או שלא התאמצה לזכור את האירוע, או שחששה מ"היום שאחרי" ומהרגע בו ישוחרר הנאשם וישוב להיות שכן שלה. בעקבות תשובותיה הלא חד-משמעיות, הופנתה הודיה לא אחת במהלך עדותה להודעתה במשטרה, שם אמרה: "אני עמדתי ליד הדלת שלו שזה ממש קרוב לדלת שלי ושמעתי רעש של מגע ידיים... וצרחות של אישה". בבית המשפט הלכה שוב צעד אחורה, והבהירה שלא הבינה בדיוק מה גרם לרעש "לא הייתי בפנים אז אני לא יכולה לדעת" (עמ' 16 ש' 9). משנשאלה כיצד יכולה להסביר שמדובר במגע ידיים, השיבה שאינה יכולה להסביר (עמ' 16 ש' 11).

11. סיבה נוספת לזהירות בה יש להתייחס להודעתה של הודיה, טמונה בטענתה לפיה מוקדם יותר באותו יום הגיעה המשטרה לדירתה. מדברי השכנה עולה שהיא חושדת שמתנכלים לה על רקע נישואיה לתושב האזור (עמ' 17 ש' 11), אולם ציינה מפורשות שלא אמרה בשום מקום שדווקא הנאשם הוא זה שהתקשר למשטרה. לצד האמור, הסבירה שמאז שהנאשם נעצר, המשטרה כבר לא מוזעקת למקום, ללמדנו שהיא חושדת שהנאשם היה זה שהזעיק את השוטרים בעבר.

12. על אף כל האמור, דברי השכנה הודיה מהווים חיזוק לדברי המתלוננת, שכן בסופו של יום ה"רעש" החריג ששמעה גרם לה להזעיק את המשטרה. בפתח דבריה, אמרה הודיה למוקדנית שהנאשם הוא שמרביץ ל"גרושתו". עוד עולה שהודיה נשמעת לחוצה בעת השיחה ואף שיקפה למוקדנית את רוח הדברים. הודיה ביקשה מהמוקדנית לזרז את הגעת השוטרים למקום, תוך שהשתמשה במהלך השיחה 3 פעמים במילה "מהר".

עדותה של הודיה משתלבת היטב עם גרסת המתלוננת, כאשר דומה שאמרותיה במשטרה, כמו גם השיחה שקיימה עם המוקדנית משקפים בצורה מדויקת יותר את שהתרחש ואת הסיבה בגינה הזעיקה בבחילות את השוטרים למקום. יודגש שעדותה של הודיה במשטרה לא הוגשה, וניתן ללמוד עליה, באופן חלקי בלבד, מהחלק שהוקרא לה במהלך חקירתה הראשית (עמ' 16 ש' 6). החשוב הוא, שדברי הודיה עומדים בסתירה לדברי הנאשם, שהכחיש

שהתרחש בביתו אירוע חריג כלשהו, ובכלל זה צעקות וקללות. מהאמור עולה שעדותה של הודיה, על האף ההסתייגויות שצוינו, תומכת יותר בעדות המתלוננת מאשר בעדות הנאשם.

השוטר בר

13. השוטר בר הגיע למקום בעקבות קריאת השכנה הודיה, וכתב דוח פעולה (ת/1) ממנו עולים מספר חיזוקים משמעותיים, להם מצאתי לתת משקל רב: האחד, מצבה הנפשי של המתלוננת - שאמנם אמרה בהתחלה ש"לא קרה כלום", אולם בהמשך נשברה, החלה לבכות ולרוץ מהדירה. ב-ת/1 כתב השוטר שהמתלוננת הייתה מפוחדת, מסקנה אליה הגיע הן משפת הגוף שלה והן ממלים שאמרה לו (עמ' 13); השני, התנהגות מפלילה של הנאשם - הנאשם החל לרוץ ולרדוף אחרי המתלוננת בעת שיצאה מהדירה, כאשר השוטר מלווה אותה בריצה ומבקש מהנאשם לעזוב את המקום (עמ' 12); השלישי, התנהגותה של המתלוננת - תיאר שנכנסה לרכבה, אולם לא הניעה אותו ולא ניסתה לעזוב את המקום, התנהגות אותה פירש כקריאה לעזרה. ואכן, השוטר נכנס אחריה לרכב ודיבר אתה כששניהם ישובים ברכב, כאשר רק ברכב העיזה המתלוננת לספר לו שהנאשם סטר לה (עמ' 13-14). התנהגות זו של המתלוננת ממחישה את המצוקה בה הייתה נתונה ואת חששה מכך שהנאשם ישמע שהעזה להתלונן נגדו.

עדות של בר והדוח שכתב הותירו עלי רושם חיובי ומקצועי. השוטר תיאר את הדברים שראה ושמע במקום כהוויתם, הסביר שבהחלט יתכן שבסיטואציה אותה תיאר יכול היה לפספס סכין, ככל שזו הייתה זרוקה מתחת לשולחן במטבח.

המסרונים מיום 19.11.2020

14. מסרונים שהוחלפו על ידי הנאשם והמתלוננת ביום 19.11.2020, לאחר שהנאשם שוחרר ממעצרו, מתייחסים גם לאירוע מאישום 1. מ-ת/7 עולה שבאותו יום פנה הנאשם למתלוננת מספר רב של פעמים, כאשר המתלוננת כלל לא הגיבה לפנייתו, להוציא 2 מסרונים ששלחה לו. האחד, מענה שכלל 2 מילים: "תפסיק לריב" (שעה 13:57). השני, מסרון בו הזכירה המתלוננת לנאשם את האירוע האלים שהתרחש מספר ימים קודם לכן (השגיאות במקור):

"אתה הרמתה עלי יד! אתה השפלתה אותי! אם לא היו בא משטרה הייתה פוגע יותר חזק אפילו! יכול להיות גם הורג אותי ואני לא רציתי להתלונן עליך! רציתי ללכת לדרך שלי וזה! אני לא רוצה את כל זה".

הנאשם מצדו, השיב למתלוננת מקץ 2 דקות:

"סלחה דאליה לא רציתי שזה יקרה בבקשה תסלחי לי עסתי תעות לא יקרה כבלת עונש אן לך מוסג אזה צרה בריותי נפל עלי".

בדברי הנאשם ניתן לראות משום "ראשית הודאה". הנאשם מודה בטעותו ומבקש את סליחת המתלוננת. אין במסרון שנשלח משום הסתייגות מטענות המתלוננת על הפעלת האלימות כלפיה. מסרונים אלו עומדים בסתירה חזיתית להכחשתו הגורפת של הנאשם להתרחשותו של אירוע אלים מכל סוג שהוא. משהתבקש הנאשם להסביר בעדותו מדוע השיב כפי שהשיב ולא הסתייג מהדברים, בחר להכפיש את המתלוננת, ובסופו של יום לא מסר כל הסבר ענייני להתנהלותו המפלילה. משחזר והתבקש להסביר את מעשיו, השיב אמנם הנאשם שהתכוון להתנצל בפני המתלוננת על שכנה אותה "זונה" (עמ' 56 ש' 32 עד עמ' 57 ש' 8), אולם עינינו הרואות שתשובתו זו אינה מתיישבת עם תוכן המסרון.

קשיים בעדות המתלוננת והשפעתם על המסד הראייתי

15. ניתן לתהות על התנהגות המתלוננת במספר נקודות זמן. כך למשל, לא סיפרה המתלוננת לשוטר בר על הסכין. המתלוננת הסבירה שחששה לספר לשוטרים על שאירע כאשר הנאשם נמצא בשטח: "אני רעדתי כולי, הייתי בפחד, לא ידעתי מה לספר או לא, אם כדאי לספר, לא ידעתי" (עמ' 36). הסבר זה סביר ומתיישב עם השכל הישר, בפרט כאשר הוא עולה בקנה אחד עם התרשמות השוטר מכך שהמתלוננת נראתה מפוחדת. המתלוננת הוסיפה ששיתפה את המתנדבת שהגיעה למקום יחד עם השוטר, וכי סימנה לה בעיניה לכיוון הרצפה שם היה מונח הסכין (עמ' 34). אין חולק על כך שלא נגבתה עדות מהמתנדבת, ואף לא נרשם על ידה דוח פעולה, והדבר אכן מהווה מחדל חקירתי. לצד האמור, בראיית-על, ובשים לב לעדותה המשכנעת של המתלוננת, לה נמצאו, כאמור, מספר חיזוקים ראייתיים, סבורני שאין בחסר זה, כשלעצמו, כדי להשפיע בצורה משמעותית על משקל הראיות. המתלוננת, שאינה מודעת לחומרי החקירה המצויים בידי התביעה, סיפרה מבחינתה את האמת בנוגע למתנדבת, בלי שידעה שתשובתה תעורר פולמוס אשר למשמעות העדר שמה של המתנדבת מרשימת עדי התביעה, ומתוך ידיעה שניתן יהיה לבדוק את אמיתות גרסתה באמצעות המתנדבת. באמור יש אף כדי להצביע על רמת הוודאות הגבוהה וביטחונה של המתלוננת בגרסה שמסרה בנוגע לסכין. חיזוק לעובדה שלמקום הגיעה מתנדבת ניתן למצוא בעדותו של השוטר בר (עמ' 10).

16. מעבר לאמור, ניתן להצביע על מספר סתירות בעדות המתלוננת, כמו למשל בקשר לשאלה אם הנאשם הכניס אותה לבית בכוח או שמא היא נכנסה לבדה. ואולם, מדובר בסתירות בסוגיות שוליות שאינן יורדות לשורשו של עניין, כאשר לאור חלופי הזמן ומגבלות הזיכרון האנושי, יתכן שלא נחקקו בזיכרונה של המתלוננת (ראו למשל תשובותיה של הנאשמת בסוגית הכניסה לבית בעמ' 33-34, שהניחו את דעתי). פער נוסף קיים בין תיאור המתלוננת על כך שהנאשם סטר לה בחוזקה על לחיה ובין אי ציון עובדה זו, ולחלופין תיאור סימן, על ידי השוטר בר או על ידי החוקר. המתלוננת הסבירה בעדותה שאמרה לחוקר שהיא מרגישה "חם מהסטירה" (עמ' 35). לאחר שבחנתי את עדות המתלוננת, אינני סבור שקיימת בה חולשה, שכן אין זה מופרך שהסטירה שקיבלה, שהייתה חזקה בתחושתה הסובייקטיבית, לא הותירה כל סימן על לחיה. בעניין אחר הוסיפה שלא הראתה לאיש שנגרם לה סימן כחול כתוצאה מהדחיפה לקיר, שכן ברגע שנדחפה ובדקות שלאחר מכן לא ידעה עדין שנגרמו לה סימנים (עמ' 35). גם הסבר זה מקובל עליי, שכן במועד החקירה, שהתקיימה זמן קצר ביותר לאחר אירוע התקיפה, אין לצפות מהמתלוננת לדעת שהדחיפה הותירה על גופה סימן אותו עליה להראות לחוקר. השוטר בר מחזק את גרסת המתלוננת לפיה היא לא אמרה בדירה שהנאשם תקף אותה, וכי רק כשהייתה ישובה ברכב, אמרה לו שקיבלה ממנו סטירה.

לא נעלמה מעיניי אף הסתירה הלכאורית בין המתלוננת, שסיפרה שהגיעה לבית הנאשם רק פעם אחת בעבר, לבין השכנה הודיה שאמרה שראתה אותה מספר פעמים. סתירה זו אינה נוגעת בעניין מהותי, מה גם שיתכן שהודיה ראתה את המתלוננת עומדת מחוץ לבית בעוד שהמתלוננת כיוונה בתשובתה לכך שנכנסה לבית הנאשם פעם אחת בעבר. בין כך ובין כך, לא מצאתי שיש בסתירה לכאורית זו כדי לפגוע בגרסת המתלוננת בכל הנוגע ללב לבה של ההתרחשות.

17. לסיכום נקודה זו - עדותה של המתלוננת הותירה עליי רושם מהימן. גרסתה נתמכת בראיות חיצוניות, הנותנות לה משנה תוקף, בפרט כאשר הן עומדות בסתירה לגרסת הנאשם, אותה נעבור לבחון עתה.

גרסת הנאשם

18. הנאשם מיקד חלק נכבד מעדותו בקשר הרחוק שהיה לו עם המתלוננת. כך למשל פירט כיצד בתקופה בה שניהם היו מכורים לסמים קשים, סייע לה ולילדתה בדרך של מתן כסף, הקמת עסק, שכירת דירה ואספקת סמים שוטפת. עוד הרבה לספר על הישגיו הכלכליים ופירט את הנכסים שרכש ברבות השנים.

19. גרסת הנאשם הותירה רושם לא אמין בעליל. לא אחת נטה הנאשם להפריז בתיאוריו ["...קניתי לה איזה חמש פלאפונים בחמש חודשים, קניתי לה כל עשר ימים כמות של בשר של 10 או 15 קילו. סיגריות, בגדים" - עמ' 54 ובמשטרה: טוען ש"הוציא על המתלוננת" קרוב ל-2 מיליון ₪, סכום שאינו מתקרב לסכומים שפירט בחקירתו (ת' 8 עמ' 4)]. במקומות אחרים נשמעו תשובותיו לא סבירות. כך, למשל, טען שכל ה"סכסוך" בינו לבין המתלוננת נובע מבקשותיו שהמתלוננת תשיב לו את הכסף שנתן לה. ואולם, משהתבקש לפרט אילו כספים חייבת לו המתלוננת, השיב: "שילמתי עליה 38,000 ₪ לגמילה. היא חייבת לי המון כסף", כאשר במקום אחר אמר שמדובר על כסף ששולם לפני כ-11 שנים (עמ' 50,51,54). מאחר שעניין זה אנו נתון במחלוקת, מאליה נשאלת השאלה מדוע נזכר לפנות למתלוננת בקשר לחוב זה רק עתה. הנאשם אף התקשה להסביר את הסיבה לבואה של המתלוננת לביתו. בחקירתו במשטרה מסר שהסיבה לכך הייתה שהמתלוננת ביקשה לשכב אתו. על גרסה זו חזר גם במהלך עדותו בבית המשפט, תוך ששזר את הסכסוך הכספי וחובותיה של המתלוננת כלפיו ובין רצונה לשכב אתו, באופן תמוה ובלתי משכנע (ראו למשל עמ' 57, 59). למעלה מן הצורך אציין שגרסה זו היא בעלת סתירה פנימית, שאינה ראויה לאמון.

20. אשר למעשה האלימות, הכחיש הנאשם שתקף את המתלוננת, ואף הסביר שהדבר אינו הגיוני: "אני מבקש תראה את הכאפה שלי, אם אני נותן, אם היא תאכל כאפה ממני חס וחלילה ממני ואני בחיים לא הרמתי יד היא לא תקום היא תתעלף. היא אומרת את זה באי שפיות" (עמ' 55).

משנשאל לתגובתו בקשר לאיום ש"יפרק למתלוננת את הצורה", השיב: "איפה? מתי? מה יש לי לפרק?" (עמ' 56 ש' 6), זאת במקום לשלול מיניה וביה את הטענה שאיים.

גם לכניסתה של המתלוננת לרכבה לאחר צאתה מהדירה היה לנאשם הסבר מעניין. לטענת הנאשם, המתלוננת לא נסעה מהמקום שכן היא חילתה לו שיביא לה את הכסף, אולם הוא סירב לכך עד שלא תיתן לו צ'ק

ביטחון (עמ' 55-56). גרסה זו בעייתית מבחינת הנאשם במספר מישורים. היא אינה מתיישבת עם תיאור השוטר רן בדבר מצבה הנפשי של המתלוננת. היא עומדת בסתירה לדברי הנאשם עצמו, לפיהם דווקא המתלוננת היא זו שחייבת לו כסף. היא מחזקת את גרסת המתלוננת לפיה הנאשם הוא שחייב לה כסף וכי כל אימת שהוא צריך להחזיר לה כספי הלוואה שנתנה לו, היא זו שמגיעה לביתו.

נוסף על כך חזר הנאשם שוב ושוב על הטענה לפיה הוא אינו מעוניין בקשר כלשהו עם המתלוננת, אולם מנגד, לא הפסיק לשלוח לה מסרונים, לפני מעצרו, במהלכו, ולאחר שחרורו.

טענות הגנה נוספות:

21. אשר לסכסוך הכספי בין הנאשם לבין המתלוננת, אין בכוונתי להיכנס אליו והוא אף אינו דרוש להכרעה בענייננו. בקליפת אגוז די אם אציין שהעובדה שהנאשם קנה מתנות לילדתה של המתלוננת או שממן בעבר את הליך הגמילה שלה, אינה רלוונטית לשאלה אם הוא תקף אותה או איים עליה, ואין בה אף להשפיע על מהימנות המתלוננת, לאור העובדה שלא הכחישה עובדה זו בעדותה (עמ' 41). המתלוננת מצדה הסבירה, בהגינותה, שביקשה לסייע לנאשם מבחינה כלכלית "בגלל שהיה לי עבר אתו שבאמת היה בסדר איתי אפילו יותר מבסדר איתי, חשבתי שאעזור לו לקבל את הכסף מפניקס", והסבירה שבהמשך התחלפה העזרה בדרישה של הנאשם לכסף (עמ' 38).

22. ההגנה טענה לקיומו של מחדל שביטוי בהגעת השוטר בר למקום האירוע ללא מצלמת גוף. בר אישר זאת בעדותו, תוך שהסביר שבאותה תקופה הייתה לו תקלה במצלמה שנמשכה כחודש ימים. עוד הסביר שמאחר שכל מצלמה מוצמדת לשוטר, לא הייתה לו אפשרות לקחת מצלמה אחרת (עמ' 10). מעבר לעובדה שאין לשוטר חובה בחוק להסתובב עם מצלמה, הרי שהסברו של בר מקובל עליי, ומכאן שאין מדובר במחדל מכל סוג שהוא.

האם הנאשם והמתלוננת הם בני זוג?

23. מצבם האישי של הנאשם והמתלוננת, נלמד מדבריהם. לדברי המתלוננת היא בת 40, אם לשלושה ילדים ונשואה מאז שנת 2007 לגבר שאינו הנאשם. את הנאשם היא מכירה זמן רב, אולם לא ראתה אותו בשנים האחרונות. השניים הכירו לפני 11 שנים בתל אביב, ולאחר תקופה ארוכה בה לא ראתה אותו, הוא מצא אותה לאחר שחיפש פרטים על אודותיה ברשתות החברתיות, ובדרך זו הגיע לפייסבוק של בעלה. את מערכת היחסים ביניהם תיארה כך: "בעבר יצאנו קצת, היה עסק משותף שרק פתחנו ואחרי זה רשם על שמי", כאשר יחסים אלו החלו לאחר שעזבה את בעלה. משנשאלה מפורשות אשר למערכת היחסים ביניהם כיום, השיבה: "אין בינינו יחסים" (עמ' 19 ש' 25). בחקירתה הנגדית נשאלה מפורשות האם ניתן לראות בה ובנאשם בני זוג, ותשובתה הנחרצת הייתה: "אנחנו לא נחשבים זוג. חזרתי לבעלי". על כך הוסיפה שבשנת 2012 כבר לא הייתה בקשר עם הנאשם, וכי גם לפני כן לא הייתה בת זוגו, על אף שתקופה מסוימת שכרו דירה ביחד.

24. הנאשם הכחיש אף הוא שהשניים היו בני זוג (עמ' 57). גם בחקירתו במשטרה (ת/8) טען הנאשם שהשניים לא

בזוגיות כבר שנים: "היא הייתה בת זוג שלי, יש לי ממנה ילד, נפרדנו ונשארו חברים" (ש' 12); "היא הייתה בת זוג שלי שנתיים השתמשנו בסמים ביחד... הילד רשום על (בן זוגה החדש) לא עליי (ש' 16-17); "נפרדנו, היא גרה יחד עם בעלה..." (ש' 24). על אף שלשון החוק מגדירה "בן משפחה" גם כמי "שהיה בן משפחה בעבר" (סעיף 382(ב)(1) לחוק), עדיין לא ניתן להתעלם מהכחשתם הגורפת הן של הנאשם והן של המתלוננת אשר להיותם בני זוג, כאשר לאור דברי המתלוננת, קיים ספק עד כמה היו בני זוג אף בעבר. במצב דברים זה, בהינתן המשקל הנמוך שיש לתת לגרסת הנאשם, ובשים לב להטייתו להפריז בדבריו, לא הוכח שעבירת התקיפה בוצעה בנסיבות המחמירות של סעיף 382(ב)(1) לחוק.

אישום 2 - שליחת המסרונים ביום 18.11.2020 (מהמעצר) וביום 19.11.2020

25. אישום זה מורכב מתתי נושאים, שעל אף שמקריאה ראשונה נראים פשוטים למדי, הרי שכל אחד מהם ראוי להתייחסות נפרדת עקב המורכבות העובדתית או המשפטית בו. למען נוחות הקורא אחלק את הדיון באישום זה לתתי סעיפים.

המסרונים שנשלחו בתאריך 18.11.2020 מתוך בית המעצר

26. על פי עובדות כתב האישום, שלח הנאשם למתלוננת בשני מועדים שונים ביום 18.11.2020 מסרונים מתוך בית המעצר. במועד הראשון (שעה 14:36) שלח סמלון חייכן (להלן: מסרון הסמיילי). במועד השני שלח שלושה מסרונים בין השעות 21:49 - 21:53 (להלן: המסרונים המאוחרים).

27. טענת הנאשם היא שכלל המסרונים לא נשלחו על ידו. בהמשך טען שהמלל במסרונים שנשלחו אינו מהווה איום. עוד טען לקיומם של מחדלי חקירה בתיק כמו אי בדיקתן של מצלמות האבטחה בכלא המתעדות את יציאת הנאשם מתאו, על מנת לבדוק את ההתאמה בין שעת היציאה לבין שעת שליחת המסרון.

28. מעיון בצילומי המסרונים (ת/7) עולה שבתאריך 18.11.2020 בשעה 14:36, אכן נשלח מהטלפון של הנאשם מסרון הסמיילי, ואילו בין השעות 21:49 - 21:53 נשלחו המסרונים המאוחרים. אשר על כן יש לתת את הדעת ל-3 השאלות הבאות: האחת, האם הנאשם הוא ששלח את המסרונים; השנייה, האם שליחת המסרונים מהווה עבירה של הפרת הוראה חוקית; השלישית, האם משלוח המסרונים מגבש עבירת איומים.

האם הנאשם הוא ששלח את המסרונים?

29. התשובה לשאלה זו מתחלקת לשתיים. לאחר שבחנתי את העדויות ואת יתר הראיות שהוצגו, הגעתי לכלל מסקנה שעלה בידי המאשימה להוכיח שהנאשם הוא ששלח את המסרונים המאוחרים. קביעה זו מבוססת על העובדות הבאות:

מ-ת/13 עולה שמבדיקה שנערכה נמצא שהנאשם קיבל לידיו את מכשיר הטלפון בבית המעצר, בהתאם להנחיית בית המשפט שאפשר לו לעיין במכשיר לצורך הסדרת הערבויות הנדרשות לשחרורו (ת/17). הנאשם מצדו לא הכחיש שקיבל לידיו את הטלפון (עמ' 63).

ב-ת/13 וביומן הפיקדונות שצורף לו, לא מצוינות אמנם השעות בהן נמסר הטלפון לידי הנאשם, אולם ניתן למצוא התייחסות לעניין זה ב-ת/16, שהוא מכתב שנשלח על ידי קמב"ץ בית סוהר השרון, ממנו עולה שמבדיקה שנערכה, "אשר כללה בדיקת יומנים ומצלמות האבטחה", ירד הנאשם מהאגף לכיוון משרד מפקד המשמרת בתאריך 18.11.2020 בשעות 14:32 ובשעה 21:41. עוד צוין שהשעה המצוינת במצלמה מפגרת בארבע דקות אחרי הזמן האמתי. במלים אחרות, הנאשם נצפה יורד מהאגף בשעה (אמתית) 14:36 ובשעה (אמתית) 21:45.

יומן הפיקדונות שצורף ל-ת/13 מתאר שתי "פתיחות" של הפיקדון בתאריך 18.11.2020 (לגבי ה"פתיחה" השנייה, נושאת תאריך 18.2.2020 הסביר קמב"ץ בית סוהר השרון (ע"ת 5) כי מדובר בטעות ברישום שכן כל הרישומים מופיעים ברצף אחד ועל כן הכוונה היא ל-18.11.2020, ולא כפי שנרשם). גם אם לא צוינו שעות הפתיחה של הפיקדון, הבהיר ע"ת 5 כי מדובר בשתי פתיחות נפרדות, זאת בשים לב לעובדה שמשמעות כל פתיחה היא קריעה של שקית הפיקדון, שהיא שקית חד פעמית שאינה ניתנת לפתיחה אלא בדרך של קריעתה, וככל שהפיקדון אמור לחזור למחסן הפיקדונות, הוא יוכנס לשקית אטומה חדשה עליה מוטבע מספר שונה (עמ' 48-49). משלוח המסרונים בשעות 21:49 ו-21:53 מתייחס לפתיחה השנייה של הפיקדון, ושתי הפתיחות מתיישבות, כאמור, עם שעת הוצאת הנאשם מתאו לצורך העיין במכשיר.

מלבד להכחשה גורפת, לא הציע הנאשם הסבר אפשרי למשלוח ההודעות בדיוק בשעות בהן הוצא הפיקדון למענו לצורך חיפוש מספרי הטלפון. בנקודה זו אציין שלא מצאתי כל היגיון בטענה לפיה אדם אחר מלבד הנאשם הוא ששלח את המסרונים למתלוננת, בפרט כאשר האדם האחר היחיד ששהה עם הנאשם בחדר היה איש שב"ס, שמעבר לעובדה שהוא איש חוק, הרי שאין לו כל קשר עם המתלוננת או כל עניין להרע לה.

מעבר לאמור, ואף מבלי להסתייע בעד מומחה, הרי שסגנון ההודעות, הקללות, שגיאות הכתיב והתחביר הרבות, מתאימות לסגנון הכתיבה הייחודי של הנאשם, (לשם ההשוואה ראו ת/5).

מעדותו של ע"ת 5 עולה שאמור להיות עם העצור נציג שב"ס ששיגיח על תהליך העיין בטלפון (עמ' 50). לא ברור מי שהה עם הנאשם בחדר בעת העיין במכשיר, ולא הוצגו מצלמות אבטחה שיכול והיו בחדר. ואולם, גם אם היה נוכח נציג שב"ס בחדר, ספק בעיניי עד כמה יכול היה להבחין אם הנאשם מתעסק עם הטלפון לצורך שליפת מספרי טלפון או לצורך העברת מסרים למתלוננת, בפרט שעה שהמסרונים שנשלחו היו קצרים למדי (מסרון ראשון כולל 3 מלים, המסרון השני כולל 21 מלים, והמסרון השלישי כולל 2 מלים). אשר על כן, בהעדר הסבר סביר אחר למשלוח המסרונים, ועל אף שראוי היה להעמיק את החקירה בעניין זה, לא מצאתי שיש בחסרים הראייתיים כדי לעורר ספק בדבר אשמתו של הנאשם.

30. שונים הם פני הדברים בכל הנוגע למשלוח מסרון הסמיילי. מאחר שקיים פער של 4 דקות בין השעה המוצגת במצלמה לבין השעה האמתית, עולה שההודעה נשלחה באותה דקה בה נראה הנאשם צועד מהאגף לכיוון משרד מפקד המשמרת, כלומר טרם קיבל לידי את המכשיר. מאחר שהסמלון אכן נשלח בשעה זו, נשאלת השאלה כיצד הדבר אפשרי. לקושיה זו ניתן למצוא מספר הסברים. כך למשל, יתכן שמכשיר הטלפון הודלק על ידי סוהר דקות לפני כניסתו של הנאשם למשרד, על מנת לחסוך זמן ולתת לו את המכשיר כשהוא כבר דלוק. עם הפתיחה נשלח סמלון שהוקלד טרם כיבוי המכשיר לפני שהוכנס לפיקדון, ושלא הספיק להישלח בזמן אמת, למשל מחמת "העדר קליטה". ברגע שהודלק המכשיר והייתה קליטה, "השתחרר" הסמלון ונשלח למתלוננת באופן שנחזה להיות שעת המשלוח בפועל. אשר על כן אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מעבירה של הפרת הוראה חוקית שביטויה בשליחת מסרון הסמיילי.

31. מאידך גיסא, אין כל הסבר מניח את הדעת למשלוח המסרונים המאוחרים בהמשך היום, כאשר מנגד ישנה, כאמור, התאמה מדויקת והגיונית בין פרק הזמן בו נצפה הנאשם צועד לכיוון המשרד, לבין השעה בה נשלח המסרון הראשון מבין השלושה, ארבע דקות לאחר מכן. במצב דברים זה אין זה סביר שההודעות היו "תקועות" בטלפון ולא נשלחו עקב העדר קליטה, בשים לב לעובדה שבניגוד למסרון הסמיילי, מדובר היה בשלוש הודעות וככל שעם הדלקת הטלפון פתאום היו "משתחררות" הודעות שנכתבו קודם לכן, הדעת נותנת שהיו נשלחות כולן ביחד.

32. עוד ראוי לציין שתשובותיו של הנאשם גם בנוגע לאישום 2 היו מבולבלות ולא עקביות (ראו למשל בעמ' 68 טענות סותרות האם הוא זה ששלח את מסרון הסמיילי).

האם המסר הוא מסר מאיים?

33. במסרונים המאוחרים כתב הנאשם, בין היתר, שלא מזלזלים בו ושעשה טעות (יוער כי המאשימה לא פירטה בכתב האישום את המסרון בשלמותו, אלא בחרה לציין את המלים הללו בלבד). דומה שאין חולק על כך שתוכן המסרונים אינו כולל מסר מילולי מאיים. ניתן היה לטעון שעצם שליחת המסרונים למתלוננת מתוך כוונה להעצור, שעה שהמתלוננת יודעת שהיא מוגנת מהנאשם, מהווה התנהגות מאיימת שמטרתה להפחיד או להקניט את המתלוננת, אולם הדבר לא נטען על ידי המאשימה, העדים לא נחקרו על כך, ולמקרא כתב האישום דומה שהמאשימה לא ייחסה לנאשם את עבירת האיומים בהקשר של הפעולה הפיזית של משלוח המסרונים מהכלא. חיזוק למסקנה זו ניתן למצוא בעובדה שלנאשם יוחסה עבירת איומים אחת, בניגוד לריבוי העבירות שיוחסו לו בגין הפרת ההוראה החוקית. מהאמור עולה שבכל הנוגע לשליחת המסרונים המאוחרים לא מתקיימות הנסיבות הדרושות להרשעת הנאשם בעבירת האיומים.

האם הנאשם עבר עבירה של הפרת הוראה חוקית בהינתן שהמסרונים נשלחו טרם שוחרר בפועל

34. לאחר שנמצאנו למדים שהנאשם הוא ששלח את המסרונים המאוחרים, נעבור לבחון את הפן המשפטי. הרשעת הנאשם בעבירת "הפרת הוראה חוקית" בנסיבות המתוארות אינה מובנת מאליה ומעוררת קושי לא מבוטל. אסביר. אין חולק על כך שאחד מתנאי השחרור שנקבעו לנאשם על ידי בית המשפט היה תנאי של איסור יצירת קשר עם

המתלוננת. הקושי נעוץ בעובדה שהמסרונים נשלחו על ידי הנאשם טרם שוחרר ממעצרו, זאת לאחר שלא עמד בתנאי השחרור. במצב דברים זה נשאלת השאלה האם תנאי השחרור חלים על מי שטרם שוחרר ממעצרו והאם הוא נדרש לעמוד בתנאים אלו גם בשעה שהוא עדיין שוהה בבית המעצר. על אף טענת ההגנה בעניין זה, לא ניתן מענה מצד המאשימה לשאלה המשפטית הנדונה.

35. עיון בפרוטוקול הדין מיום 18.11.2020 בו נקבעו תנאי השחרור של הנאשם (ת/17), מעלה שהתנאי הרלוונטי לענייננו נוסח באופן הבא (ולא כפי שצוטט בכתב האישום):

"אשר על כן אני מורה על שחרור החשוד בתנאים אלה:

א. איסור יצירת קשר כלשהו, בין במישרין ובין בעקיפין, עם המתלוננת, למשך 30 יום מהיום..."

מהאמור עולה שלא נרשם בפרוטוקול שבכל מקרה יאסר על הנאשם להימנע מיצירת קשר עם המתלוננת, גם אם לא ישוחרר (כפי שהדבר לא נרשם במרבית החלטות השחרור, ולחלופין בהחלטות מעצר עד תם ההליכים במסגרתם לא נקבעים, ככלל, תנאים כלשהם על ידי בתי המשפט).

אין חולק על כך ששחרורו של הנאשם התעכב מאחר שלא עלה בידו להפקיד את הכסף או להמציא ערבים, ומכאן שהוא טרם שוחרר בפועל. משלא שוחרר בפועל, עמדתי היא שלא חלים עליו התנאים שנקבעו כדי להבטיח את שלום המתלוננת לאחר השחרור, ומכאן שהוא לא הפר אותם.

36. כהערה כללית אציין שאין להבין מהמסקנה אליה הגעתי שנאשם, לגביו נקבעו תנאי שחרור בהם הוא לא עמד, השולח מסרונים מתוך בית המעצר, אינו מבצע כל עבירה פלילית. כך, ניתן לייחס לו, בין היתר ובנסיבות המתאימות, עבירות אחרות שיישקפו את הפסול שבמעשיו: עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק (על עצם משלוח המסרונים ללא קשר לתוכנם), או הטרדה, לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), תשמ"ב-1982. במקרה שלפנינו ניתן היה לייחס לנאשם גם עבירה של הפרת הוראה חוקית בגין אי מילוי הוראת בית המשפט שהתיר לו להשתמש במכשיר הטלפון לצורך הוצאת מספרי טלפון של ערבים פוטנציאליים בלבד ולא לצורך משלוח מסרונים למתלוננת. ואולם, משלא יוחסו לנאשם עבירות אלו, לא ניתנה לו אפשרות סבירה להתגונן מפניהן ולא התבקשה הרשעתו בהתאם להוראות סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, הרי שלא ניתן להרשיעו בביצוע עבירות חלופיות אלו.

37. נוכח כל האמור, מצאתי לזכות את הנאשם מעבירה של הפרת הוראה חוקית ומעבירת איומים הן בנוגע לשליחת המסרונים המאוחרים והן בנוגע לשליחת סמלון הסמיילי.

שליחת המסרונים בתאריך 19.11.2020, לאחר שחרורו של הנאשם

38. מ-ת/7 עולה ששלושה מסרונים נשלחו על ידי הנאשם מיד לאחר שחרורו מבית המעצר, בתאריך

19.11.2020: ההודעה משעה 14:02 מסומנת ב-ת/7 בעיגול "6"; ההודעות מהשעות 14:14 ו-14:17, מסומנות ב-ת/7 בעיגול "8".

הודעות אלו נשלחו לאחר שהנאשם עמד בתנאי השחרור, ומכאן שהפר את ההוראה החוקית של איסור יצירת קשר עם המתלוננת, שניתנה לו יום קודם לכן. נוסף על כך, משלוח המסרונים מגבש עבירת איומים. לא יכולה להיות מחלוקת על כך שהמלל משדר מסר מאיים, כאשר הנאשם השתמש במלים כמו: "...לא יהיה שמח רק כאב", "שיהיה אסון אן מה להפסיד הקול לכחת לי...", "...אני לא פירר ולא מפחד לשבת בית הסוהר..." (שוב - השגיאות במקור - ע.מ). ובמלים אחרות - אני אגרום לך כאב, אין לי מה להפסיד ואני מוכן לשלם את המחיר של לשבת בבית סוהר, קרי - אני מוכן לבצע עבירה פלילית הגוררת אחריה עונש מאסר. מעבר לצורך אציין שעצם משלוח המסרונים יום לאחר מעצרו של הנאשם בגין תלונתה של המתלוננת, כאשר המתלוננת יודעת שהיא מוגנת, מהווה אף איום בהתנהגות, שכל מטרתו להפחיד או להקניט את המתלוננת.

39. הנאשם הודה ששלח מסרונים למתלוננת לאחר שחרורו מהמעצר (עמ' 56 ש' 16-17; עמ' 60 ש' 32-33). המסרונים נשלחו בסביבות השעה 13:34 (4 דקות לאחר שהשתחרר). הנאשם אף הודה ששלח מסרונים נוספים יום לאחר מכן, אולם טען שאין מדובר במסרונים שהוצגו לו (מתוך ת/7), אלא במסרונים אחרים. טענה זו יש לדחות מכל וכל לאור התאריך המפורש המופיע בגוף המסרונים ב-ת/7.

40. טענה חלופית של הנאשם היא ששלח את המסרונים בתום לב, ומאחר שלא הבין את תנאי השחרור שנקבעו לו מן הטעם שהדין נערך ב"זום". ואולם, עיון בהחלטת בית המשפט במסגרתה שוחרר הנאשם בתנאים מגבילים, מלמד שעל אף שהדין התקיים בזום, הוזנה הנאשם מפורשות בזו הלשון: "מובהר בזה לחשוד כי ככל שיפר תנאי מתנאי שחרור אלה יעצר ויובא בפני שופט", כאשר בשלב מוקדם יותר של ההחלטה נאמר לו שנאסר עליו ליצור קשר עם המתלוננת או להתקרב אליה למרחק שלא יפחת מ-500 מטרים למשך 30 יום (ת/7 עמ' 7). מעבר לאמור, הנאשם היה מיוצג במהלך הדין על ידי עורך דין, וחזקה שתנאי השחרור הוסברו לו גם על ידי בא כוחו.

41. מאחר שאין מחלוקת שהמסרונים נשלחו ממכשיר הטלפון של הנאשם ובהעדר הסבר אחר מצד הנאשם, מצאתי להרשיעו בביצוע עבירות של הפרת הוראה חוקית ואיומים בקשר למשלוח המסרונים שנשלחו על ידו בתאריך 19.11.2020.

אישום 3 - איומים בגן הילדים ומשלוח מסרונים בתאריך 20.11.2020

42. הנאשם אמנם הודה במעשים המיוחסים לו באישום 3, ובכך שהפר את תנאי השחרור בעצם הגעתו לגן הילדים בו עובדת המתלוננת (עמ' 63 ש' 9-10; ת/7 עמ' 3), אולם טען שיש להרשיעו בעבירה אחת בלבד של הפרת הוראה חוקית. לאור טענות הנאשם, אסקור בקצרה את הראיות המבססות את עבירות האיומים והפרת ההוראה החוקית המיוחסות לנאשם באישום זה.

לדברי המתלוננת, שגובו בתמונות מתוך מצלמות האבטחה (ת/6), בתאריך 20.11.2020 הגיע הנאשם לגן הילדים בו עבדה בשעה מוקדמת, זאת על אף שנאסר עליו להתקרב אליה, ודרש ממנה כסף (להלן: הפרה מספר 1). לדבריה, הרגישה "מוטרדת ומפוכדת" ואף "מאוימת" (עמ' 24). הנאשם הגיע לגן לאחר שמוקדם יותר שלח למתלוננת מסרונים (להלן: הפרה מספר 2), בעקבותיהם חסמה אותו המתלוננת, בהוראת המשטרה, והנאשם הגיע לגן כי לא יכול היה להשיגה (עמ' 24). עדות המתלוננת תואמת את הגרסה שמסרה במשטרה (ת/22). חיזוק לדברי המתלוננת ניתן למצוא במסרונים המתעדים את פניית הנאשם אליה, דקות לפני השעה 07:30, בהם כתב הנאשם, בין היתר, "אני יושב מאחורה...", כאשר הנאשם אף התייחס בדברים שכתב אף לגרסה שמסרה המתלוננת בתחנת המשטרה (ת/7, רצף המספרים השני, תמונות 2 ו-3). מ-ת/22 עולה שהמתלוננת סיפרה שהנאשם הגיע אליה על מנת שתיתן לו כסף, שכן, לדבריו, לא נשאר לו כסף לאוכל. המתלוננת הוסיפה שעקב חששה מהנאשם, היא אכן נתנה לו כסף, כאשר בהמשך היום שלח לה הנאשם תמונות של האוכל שקנה באמצעות הכסף שקיבל (להלן: הפרה מספר 3). חיזוק לגרסה זו ניתן למצוא בתמונות 6-8.

מכאן שהנאשם הפר את ההוראה החוקית לפחות 3 פעמים, בהינתן שלא כל מסרון ששלח

נספר כהפרה נפרדת.

43. לטענת ב"כ הנאשם, ישנה זהות בין המסרון המפורט באישום 2, שנשלח ביום 19.11.2020 בשעה 14:02, לבין המסרון שנשלח ב-20.11.2020 באותה שעה בדיוק, המכיל את אותן מלים בדיוק ואת אותן שגיאות כתיב. הצדק עם ב"כ הנאשם. שני המסרונים המצוטטים באישום 3, מקורם אף הם ב-ת/7. ואולם, מ-ת/7 עולה שהם נשלחו בתאריך 19.11.2020 ולא בתאריך 20.11.2020. למעשה, המסרון שנשלח בשעה 14:02 הוא אותו מסרון בדיוק שנשלח ב-19.11.2020, כמפורט באישום 2, ואף נרשם בכתב האישום שהוא נשלח באותה שעה בדיוק. עוד עולה שהמסרון הנוסף המפורט באישום 3, שנשלח בשעה 13:56, קדם לרצף המסרונים שצוטטו באישום 2. ואולם, לצד האמור, עולה שהנאשם שלח למתלוננת מסרונים אחרים, המפורטים בחציו השני של ת/7, והנאשם אף אישר שאכן שלח אותם (עמ' 61-62).

ההוכחה הטובה ביותר למסקנה זו מופיעה בכתב האישום עצמו, בו ציינה המאשימה שהמסרונים נשלחו בין השעות 07:20 ל-13:51, כאשר בין המסרונים שצוטטו היו גם המסרונים מהשעות 13:56 ו-14:02, כלומר - שעות המאוחרות לשעות שהמאשימה עצמה ציינה בכתב האישום. מכאן שמדובר בטעות בניסוח כתב האישום.

44. המסרונים שנשלחו ביום 20.11.2020 אינם כוללים מסר מילולי מאיים, ועל כן מצאתי לזכות את הנאשם מעבירת האיומים באישום זה.

45. לסיכום, בתאריך 20.11.2020 הוכח שהנאשם שלח למתלוננת מסרונים, אולם אין מדובר במסרונים המפורטים באישום 3, אלא במסרונים אחרים, שאינם נושאים אופי מאיים. למען הסדר הטוב אציין שהמסרונים לגביהם יורשע הנאשם במסגרת אישום זה נשלחו בין השעות 07:20 ל-07:25, ובהמשך צילומי האוכל, כמפורט לעיל (מסרונים המופיעים בתצלום 2 בעמ' 4 של ת/7).

46. אשר על כן מצאתי להרשיע את הנאשם במסגרת אישום זה ב-3 עבירות של הפרת הוראה חוקית, שביטוין הן בהגעתו לגן בו שהתה המתלוננת, והן בשליחת המסרונים לפני הגעתו לגן ובשעות שלאחר מכן.

סוף דבר

47. נוכח כל האמור, מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק (להבדיל מהסעיף המחמיר של תקיפת "בת זוג") ובעבירת איומים, בגין המיוחס לו באישום 1; בעבירה אחת של איומים ובעבירה אחת של הפרת הוראה חוקית, בגין המיוחס לו באישום 2; ב-3 עבירות של הפרת הוראה חוקית, בגין המיוחס לו באישום 3.

אני מורה על זיכוי הנאשם מביצוע עבירת האיומים שיוחסה לו באישום 3; ומריבוי עבירות של הפרת הוראה חוקית שיוחסו לו באישום 2.

ניתנה היום, ז' תמוז תשפ"א, 17 יוני 2021, במעמד הצדדים